

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-ora 6 cr., a treia-ora 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Măcelarilor nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În România:

a dnl Carol Schuler în București, strada Labirint nr. 4.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază

Un număr costă 5 cruceri v. a. san 15 bani rom.

Kossuthistii.

(*) Partidul kossuthist, care dela înființarea sa și până azi n'a făcut decât să cultive între Maghiari șovinismul cel mai sâlbatic, s'a spart, s'a despărțit în două.

În ședința ce au ținut la 22 Februarie n., se știe că majoritatea dintre kossuthiști, 42 la număr, au votat mișcarea lui Kapotsffy, care tinde la organizarea pentru o luptă crâncenă contra guvernului, — ear' minoritatea, 35 la număr, a votat mișcarea lui Isaák, care se mângâie la niște declarațiuni principiale, al căror înțeles este, că partidul kossuthist va sprigini ori-ce idee înscrisă în programul său; va sprigini deci și guvernul actual ori alt guvern — ceea-ce a și făcut deja — dacă el va ținti realizarea vre-unui punct înscris în programul kossuthist.

În capul minorității fusese Justh Gyula, presidentul partidului kossuthist. Văzându-se majorizat, el și-a dat îndată demisiunea, și urmat de Helffy, Thaly, Haviar și alți deputați, a părăsit clubul. Ear' a doua zi întreaga minoritate s'a retras din club, constituindu-se aparte ca fracțiune a partidului independent 48-ist.

Majoritatea — „anyapart” (matca partidului) cum se numește — și-a ales o comisiune de 11 membri, pe timp de un an, care având president pe Ugron Gabor, ear' secretar pe Bartha Miklós, a decis să agite provincia în scopul unei organizări temeinice și de caracter pronunțat opozițional.

Efectul acestei spărțuri în partid se și vede deja: o polemică înverșunată între „Egyetértés”, organul disidenților și „Magyarország”, foaia ugroniștilor. În numerele lor de azi amândouă se ceartă ca la ușa cortului.

Causa principală a rupturii este în primul loc personală: Ugron nu poate suferi pe Justh, ear' amicii acestuia nu puteau suferi să fie într'un partid cu Polónyi, despre care zic că e un mare intrigant.

Nu este mai puțin adevărat însă, că sunt și motive principiale la mijloc. Ugron, Bartha, Bartók, Polónyi și ceilalți au fost contra proiectelor religioase ale guvernului. Se simțeau deci ca legați, când și după-ce proiectele au fost deja votate și sancționate, Justh declara în Dietă că va sprigini guvernul actual

în năsuințele sale de a înfrupta legile, precum și de a se face legi cele două proiecte ce au mai rămas să se discute. Așa, că pentru timp îndelungat întregul partid kossuthist era să rămână încă tot guvernamental, ceea-ce strica mult prestigiului său. Dovadă cele opt alegeri parțiale, unde kossuthiștii nu numai că nu puseseră candidat, dar' aderenții lor au votat cu guvernamentalii chiar și acolo, unde era candidat apponist, ca la Bonyhád de pildă, unde candidase baronul Kaas.

Wekerle poate fi mângâiat: prin politica sa religioasă a reușit să spargă partidul kossuthist, pentru-că cei 102 deputați kossuthiști din 1892, azi sunt divizați în trei tabere: tabera lui Eötvös Károly și ceste două de acum. Ear' lupta între foștii tovarăși de odinioară este mai înverșunată decât contra guvernului.

Starea aceasta deplorabilă nu va întârzia să-și aibă efectele sale dezastruoase și asupra provinciei, așa că este mai mult ca probabil: partidul puternic kossuthist, demoralizat și divizat azi în parlament și afară, nu o să mai fie temut de nici un guvern unguresc.

Deasemenea nu va mai pricinui atâtea bătaie de cap nici Vienei. Eată de ce: Ugroniștii cantă să se transforme într'un partid opozițional de guvernare, cedând din chestiile de drept public, ear' fracțiunea lui Justh se va mulțumi — pentru a-și asigura mandatele — ca să meargă alături cu guvernul accentuând, în chip platonice, independența Ungariei...

Pe noi, naționalitățile nemaghiare, n'are decât să ne înveselească cele-ce se petrec între aderenții lui Kossuth. Pentru-că nu trebuie să uităm, că cei, care mai ales lăcitau în șovinism cu guvernele ungurești, erau kossuthiștii. De frica lor și pentru a nu le lăsa lor atâtea popularitate între Unguri, guvernele liberale au sâvârșit contra noastră cele mai păcătoase nelegiuri.

Disoluția totală a kossuthismului ar însemna o zi de senin în viața politică a Ungariei.

Apucături perverse. „Budapesti Hir-lap” dela 24 c. scrie, că cele trei stipendii luate dela trei studenți bravi din Cluj, „ministrii Vlassics a ordonat să se dea altor trei studenți, cari nu au luat parte la unel tiri naționaliste”.

Nu credem, că ministrul poate să ordone cui să se dea acele stipendii.

Credem că e o păcătoșie, când despre cei trei studenți se zice că „au luat parte la unel tiri naționaliste”. Ar fi și mai mare

păcat, dacă stipendiile se vor acorda unor studenți, cari totdeauna sau codit ori că li-sar impune pe viitor să nu iee parte la nici o acțiune studențească de caracter național.

Din parlamentul român.

București, 23 Febr. n 1895.

În ședința de ieri a camerei chestia națională a format încă odată obiectul principal al desbaterilor.

Deputatul Ionel Grădișteanu, bine cunoscutul membru al comitetului central al Ligei și însușitul luptător al intereselor românismului, și-a dezvoltat interpeleția sa, demult anunțată, despre brutalitățile comise de poliția capitalei în noaptea de 14/26 Septemvrie trecut, față cu studenții reînțorși dela congresul din Constanța.

Valorosul și cald discurs, rostit cu acest prilegiu de dl Grădișteanu, a provocat o discuție importantă în cameră, discuție care se resumă în următoarele:

Dl Grădișteanu își începe discursul arătând că congresele studenților, care se țin de un șir de ani regulat în fiecare vară, totdeauna au fost însoțite de simpatii publicului și binevăzute de toate guvernele. La aceste congrese încă din anii trecuți au început să vină studenți din țările vecine. Așa la congresul din Turnu-Severin au luat parte reprezentanții studenților sârbi, ear' la cel din Giurgiu reprezentanții studenților greci și bulgari. Toată lumea s'a bucurat de acest lucru, și societatea, administrația și primăriile respectivelor orașe se întrecău în buna primire a oaspeților străini. Anul trecut în fine, pentru prima-ora au luat parte la congresul din Constanța, reprezentanți ai studenților români din Transilvania și Bucovina. Atunci cu toții ne-am bucurat, văzând că România a intrat în de toți dorita ei misiune de a forma un centru de cultură, atât pentru toți Românii, cât și pentru popoarele balcanice.

Asemenea ne-am bucurat că guvernul li-a făcut studenților de peste munți toate înlesnirile și cea mai bună primire. Autoritățile au eșit întru întîmpinarea lor, s'au dat sărbări, s'au rostit discursuri. Era și firesc lucru ca guvernul așa să facă. Căci congresul dela Constanța n'a fost o manifestație demonstrativă îndreptată contra cuiva, ci o simplă sărbare de înfrățire etnografică a tuturor Românilor.

În Constanța însă s'a proiectat ca participanții la congres să facă și o vizită la București. Lucru tot atât de firesc și acesta și care se întimplă pretutindenea. Studenții de peste munți aveau dorința legitimă să vadă metropola românismului, ear' publicul capitalei să vadă pe fiii fraților subjugăți. Cu

acest privilegiu nu erau proiectate alte manifestații, afară de un simplu act de pietate față de memoria lui Mihail-Viteazul. Studenții voiau să depună o coroană pe statua acestui erou, cel mai mare domn al Țării-Românești.

Acest proiect cine ar fi crezut că într-atâtă va schimba guvernul, încât să nesocotească legile elementare ale ospitalității și ale umanității! Încât studenții, atât de bine primiți la Constanța, la București să fie primiți cu ghionturi și baionete! Și cu toate acestea așa s'a întimplat.

Guvernul s'a hotărît să împedice venirea studenților de peste munți în București. Spre acest sfârșit a trimis emisari la Constanța ca să-i înduplece a nu veni. Ear' după-ce în chipul acesta n'a isbit, li-a oprit trenul în mijlocul Bărăganului, sub pretext că s'a stricat locomotiva, deși mai târziu trenul a ajuns cu aceeași mașină la București. În fine însă, la insistența lor energetică studenții au fost aduși în București. Sosiți la gară nu i-a mai supărat nimenea. În liniște și necontențat au ajuns la Bulevard, mergând spre statuă. Aici însă altă surprindere: lumina de pe Bulevard era stinsă din ordinul primarului! Cu toate acestea studenții înaintează prin întunec până la statuă, pe care o găsesc înconjurată de gardiști. Studenții însă trec printre ei, depun coroana la statuă și unul dintre studenți rostește un mic discurs. Atunci o companie de soldați îi atacă cu baioneta, îi alungă dela statuă și îi împing spre Calea Victoriei până la prefectura poliției. Aici din nou sunt atacați cu baioneta și mulți dintre ei rămân răniți.

Întreb acum, zice oratorul, a cui este răspunderea acestei brutalități și cât este de gravă această răspundere? Fără îndoială provocatorul a fost însuși guvernul. El a dat ordin ca să se oprească trenul în Bărăgan. Un lucru ne mai pomenit acesta și un precedent rău, care poate avea urmări grave și din punctul de vedere politic. În chipul acesta, ori-când guvernul poate opri trenuri cu alegători, când nu i-ar conveni ca ei să ajungă la locul de votare. Dar' nu numai atâtea. Oprirea trenului sub un pretext de nimic este de-a dreptul o turburare a ordinii publice de care guvernul s'a făcut vinovat.

A doua provocare din partea guvernului a fost stingerea luminii electrice pe Bulevard. Acesta este un lucru și mai fără păreche și este o deprindere revoluționară, cu care un guvern nu este permis să se îndeletnicească. Mai târziu se vede, că guvernul singur a regretat ce a făcut, căci nimenea nu voia să spună din a cui ordin s'au stins lămpile. Numai dl primar al capitalei a recunoscut în cele din urmă, că el a dat acel ordin. Rău a făcut și d-sa, cu atât mai rău, că nu era treaba d-sale să susțină ordinea publică.

sărmanul cadavru, și l'am auzit suspinând amar.

La două zile după aceasta Cécile fu așezată pentru odihna de veci, în micul cimiter din Louvercy, aproape de tot de groapa, în care căzuse odată ca vie.

Capitolul XXIII.

Dl de Eblis petrecu și restul săptămânii la noi, dar' l'am văzut numai puțin. Mai des se încheia în odaia lui sau pribegia singur prin parc. Era foarte gânditor, întunecat și tăcut. Nu-mi puneă nici o întrebare. Se părea a primi fără hesitare și fără nici o umbră de neîncredere, povestea ce o improvisasem, pentru a explica moartea soției sale, și care l-o repetasem și lui cu detalii, care o adevărau.

Cu o lună mai târziu, în mijlocul lui Ianuarie — puține zile după reîntoarcerea mea la Paris — veni, pentru întâia-ora să mă cerceteze. După-ce am schimbat câteva vorbe indifferente și confuze, se sculă, se apropie de mine, își puse un deget pe mâna mea și zise: „Ei bine, spune-mi, doamnă, de ce s'a sinucis?”

Această lovitură mă surprinse nepregătită, dar' cu toate acestea îi putui răspunde fără încurcă: „Cum!... Dar' Cécile nu s'a sinucis!”

„Îmi tănuiești”, replică el, „ascunzi de lumea întreagă, dar' eu știu sigur că s'a sinucis!”

„Atunci ești mai bine informat ca mine”, zisei eu — „și aceasta îmi pare imposibil — căci eu am fost acolo și d-ta nu”.

La statuă forța publică s'a năpustit asupra studenților, fără măcar a le adresa cele trei somații atât de scumpe dlui ministru Carp. Întrebați fiind nici aceasta n'a voit nimenea să recunoască, că a ordonat-o. Se zice, că fostul prefect al poliției, dl Deșliu este răspunzător de cele întimplate. Se poate. Dl Deșliu în adevăr la câteva zile a și demisionat din prefectură. Aici sunt însă două versiuni. Unii zic, că a trebuit să se retragă pentru-că a depășit ordinul guvernului și a mers prea departe contra studenților, alții ear' zic că s'a retras pentru-că nu a fost destul de energic în acea noapte memorabilă.

Faptul, că nimenea din guvern n'a luat răspunderea celor întimplate, dovedește că guvernul singur recunoaște că a trecut peste făgăduelile ce va fi dat în această privință dlui conte Kálnoky. Și drept dovadă că a dat asemenea făgădueli, invoc chiar mărturia dlui Kálnoky, care a declarat că guvernul nostru i-a promis că nu va mai suferi manifestațiuni care supără guvernele din monarchia vecină. Această mărturie sigur ministrul nostru de externe nu va desmînt-o.

Guvernul este dar' la tot cazul răspunzător de cele întimplate. El ar fi greșit chiar și atunci, dacă studenții ar fi plănuit în adevăr o manifestație periculoasă. Înainte de toate însă greșeala guvernului este mare din punctul de vedere național. Căci este nepatriotic încercarea sa de a înăbuși un act de pietate, menit să desvolte sentimentul național care în țeara noastră mai are încă multă trebuință să fie desvoltat. Apoi studenții de peste munți nici n'au luat parte la manifestația dela statuă. Și chiar dacă ar fi luat, Mihail-Viteazul este o măreață figură istorică, care aparține tuturor Românilor.

Se va obiecta însă că constituția oprește alaiuri pe stradă. Nu este exact. Dacă ar fi exact, pentru-ce nu opriți alaiurile care se fac în fiecare an, la zilele aniversare, la Palat, pe Bulevard la 10 Maiu, și cu privilegii culturale la statuia lui Lazar etc. Constituția nu v'impune să opriți asemenea manifestații, ci v'edă numai dreptul să le opriți atunci, când ele sunt periculoase pentru stat, pentru ordinea și siguranța publică. Dar' să zicem că constituția v'a impus să opriți manifestația dela 14 Septemvrie.

Aveți însă în cazul acesta trebuință să recurgeți la forța publică, la sergenți și armată, când nu se poate delătura o primejdie altfel, sau când viața și averea cetățenilor sunt în pericol. Ce pericol putea însă să învoalve încoronarea statuei unui erou? În

„Vă rog de iertare”, zise el, „dar' știu, că toate detaliurile, ce le-ai povestit despre împregiurările ce au premers acestei nenorociri, sunt inventate... Așa spre pildă, starea nervoasă în care ai părăsit-o pe Cécile în pre-seară, e exagerată ciudat... Iulia, cameriera ei, a fost pentru întâia-ora la ea, îndată după-ce te-ai dus d-ta — și a găsit-o tristă, distrasă, dar' foarte liniștită... Imediat după miezul nopții s'a mai dus odată la ea, fiindcă i-se păruce că aude agomot... Cécil se sculase și își luase haina de dimineață; zise fetei, că-i e de tot bine, fiindcă însă nu putea dormi, voia să scrie epistole, ca să-i treacă vremea, până când îi va veni somnul; părea par'că ar fi plâns, era foarte palidă, dar' stăpână pe mîntea, voința și vorbele ei... Nici o urmă de delir, care, după spusa d-tale, ar fi dus-o la o faptă nebună... Așadar m'ai amăgit!... O, ai motive eminente pentru asta, sînt convins... dar' cu toate acestea s'a sinucis... De ce?... Îmi poți spune?”

„Încă odată”, răspunsei eu atât de resolut cum am putut, „nu știu nimic despre așa ceva”.

„Nu ești învățată să minți, sărmană femeie! E bine... mă rog încă odată de iertare... nu scrutez nimic departe. De altcum știu destul S'a sinucis în preseara sosirii mele... Înainte de a mă revedea... pentru-ca să nu mă mai vadă... Dacă e așa, bine a și făcut!”

(Va urma.)

FOIȚA „TRIBUNEI.”

Ziarul unei femei.

— Roman —

De

Octave Feuillet.

Tradus de Lucreția Popescu

Capitolul XXI.

(Urmare).

Începui să sper puțin; dar' la o cotitură a acestei alee Jean, care mersese înaintea mea se opri pe loc și scoase un țipet. Alergai la el și văzui cu o grijă nespusă urmele repetate ale duor picioare mici, doi pantofi eleganți, înguști și fini, singurele care întrerupeau netezimea suprafeței albe.

Cu o emoțiune dureroasă ne uitaram unul la altul: „Trebuie să ne grăbim!” zisei încet de tot.

Și ne grăbirăm pași.

— Vai! urmărirăm multă vreme aceste urme, în liniștea groznică a pădurilor, sub cerul sur, neguros și greu al acestei dimineți mohorte de iarnă. — Ne conduseră până la eșirea din parc; apoi formau deodată voltă și se perdeau pe cărarea care conducea în crâng și se termina cu câțiva pași mai departe, în eremitagiu.

„Doamnă aveți dreptate”, zise Jean încet; „este aici!”

Când văzui că mă opresc și șovăiesc, mă rugă să mă răzim de brațul lui. Dar'

nu se putea, căci era prea îngustă cărarea pentru amândoi.

Trecui pe lângă el și mă grăbii înainte.. da, în fapt, era aici!

Mai demult descriesem în aceste pagini „Eremitagiul” cu singurătatea particulară, poetică, grupele risipite de arbori seculari; micile fântâni arcuite și impresia unei liniște profunde și solitare... ea era aici!

La eșirea din cărare o descoperii cu prima privire, și totuși abia se putea vedea.

Acolo zăcea ea întinsă înfășurată în rochia ei de culoarea nalbei și în dantele, — capul ceva mai ridicat, răzimat de o tufă bătrână, care umbria isvorul.

Peste noapte căzuase numai puțină zăpadă și aceasta o acoperea ca un vîl invalt. Din timp în timp, după-cum îmi aduc aminte, fulgi ușori cădeau de pe ramuri și se lăsau lin pe ea.

Mă aruncasem asupra ei.

„Cécile!... Cécile!”

Îngenuncheată, îi strîngeam mâna — era mai rece ca zăpada... Nimic.. inima nu-i mai bătea... sărmana ei față se învîntăse... era moartă!

Vai! sărmanul, scumpul meu copil!... aici îmi găsi din nou lacrimile.

Și totuși nu puteam crede; pe lângă toată asigurarea tristă a însoțitorului meu mai speram... Îmi adusei aminte, că la o mică depărtare, la limita dintre parc și pădure, erau colibele cărbunarilor. Îi spusei lui Jean să o ducă acolo... acolo o vom pute încălzi și reînvia. Bravul fecior, care însuși plîngea

ca un copil, luă corpul înțepenit pe brațe și ne îndreptarăm pași către atele colibe. Ce drum!... Ce scenă... această natură fără mângâiere, acest mort încântător în haină de sărbătoare!

Evident își îmbrăcase această rochie dintr'un sentiment curios de cochetărie, pentru-ca să se unească moartea cu viața ei și fără îndoială; și pentru-ca prin aceasta să ne facă ca ultima ei înfățișare să ne rămână în memorie, cu atât mai mișcătoare, mai plăcută și mai demnă de compătimire.

Pe când toată lumea din colibă împreună cu mine ne îngrijam de ea, rugai pe Jean, să alerge în castel, și îndată-ce va veni medicul, să-l aducă aici!... Dar' de ce să mă zăbovesc la aceste detalii ce-ți rup inima? Doctorul veni, dar' numai să mă asigure de tristul adevăr.

Cu două oare mai târziu o duseră în castel.

Soacrei mele îi repetai lămuririle ce i-le dasem lui Jean, și făcui imposibil ori-ce gând despre o sinucidere, — Cécile avuse un acces de friguri și delir; fără conștiință eșise peste noapte afară, frigul a surprins-o și a omorât-o. Starea ei febrilă, în care o văzurăm în preseară, făcă această explicație posibilă.

La ameazi trimiseră dlui de Eblis o telegramă, prin care-l chemau în grabă; îl înștiințau, că soția lui s'a îmbolnăvit grav.

Sosi seara; doamna de Louvercy și eu îl primirăm, și îndată-ce ne văzui, știu, că s'a sfârșit cu ea. A vrut să rămână singur cu

casul cel mai rău, dacă studenții n'ar fi ascultat de somațiile organelor publice, aveați dreptul să dați în judecată și să pedepsiți pe instigatori și pe oratorii renitenți. Sau pentru a preveni excese, aveați dreptul să luați măsuri de siguranță, după-cum ați și luat, în ajunul cutărei legătuiri etc.

În loc însă de a face astfel, guvernul a fost provocătorul și prin barbariile ce s'au comis a vătămât adânc dignitatea țerii.

Ne-ați făcut să roșim în fața studenților din Transilvania și Bucovina, care au venit la noi ca la frații lor, dar s'au reîntors acasă cu impresii, de care sigur le va fi fost rușine să le mărturisescă părinților și fraților.

Și în același timp ne-ați umilit în fața străinătății, ați cedat corupțiilor umilitoare ale străinilor care v'au cerut lucruri ce nu era permis să vă poată cere.

Di Grădișteanu și-a încheiat discursul cu declarația, că deși știe, că nu va afla răspuns în majoritate, totuși își ține de datorință a declara, că purtarea guvernului la 14 Septembrie cu studenții români n'a fost nici bărbătească nici românească.

Dlui Ionel Grădișteanu i-a răspuns cam următoarele dl ministru Tache Ionescu:

D-sa spera că dl Grădișteanu nu va mai stărui asupra interpeleției sale, căci în legătură cu 14 Septembrie s'au petrecut și alte lucruri, care în interesul studenților ar fi mai bine să se uite. Zice apoi, că guvernul a permis marelui meeting de protestare din Maiu și a permis și manifestațiile dela Sân-Mihail de astă toamnă și că în general prima manifestație în favorul Românilor subjugăți a avut loc în România sub actualul guvern. Meetingul din Maiu l'a permis guvernul pentru-că îi răspundea unui sentiment leal și adevărat, condamnării dela Cluj. Ear' manifestația dela statua lui Mihail din Noemvrie a permis-o pentru-că a fost o manifestație pacifică. Cea dela 14 Septembrie trebuia însă oprită din următorul motiv. Statua lui Mihail reprezintă o idee patriotică, reprezentă însă și idea irredentismului. Această idee o reprezintă incontestabil când Românii de peste hotare se asociază cu cei din țeară într-o manifestație la statuă. Zice însă interpeleantul că guvernul n'a știut să oprească manifestația. Dar' studenții n'au spus înainte că au să vină la București. El li-a dat bilete de liber parcurs numai pentru Constanța și retur la domiciliile lor, ear' studenților de peste munți nu li-a dat de loc. Pentru-că n'a voit să rișteze ca aceștia pentru participare la congres, să fie eliminați dela universitățile din Austro-Ungaria și să fie siliți a veni la universitățile noastre, unde am fi fost siliți să ne îngrijim de dînșii, ceea-ce poate ni-ar fi fost imposibil să facem pentru toți. Manifestația s'a planuit la Constanța de studenți și preținși studenți. Dar' guvernul a trimis pe un bărbat de peste munți ca să înduplece pe studenți a nu veni la București. Intervenția acestuia a rămas însă zadarnică, pentru-că printre studenți erau alte elemente care voiau să facă guvernului perplexitate. Anume la Pesta tocmai erau intrunite delegațiile monarhiei vecine. Planul era deci, ca având loc manifestația să fim compromiși înaintea străinătății, sau dacă vom opri-o să ne stricăm cu opinia publică a țerii. Pusă fiind astfel cursa, a trebuit să ne apărăm și să oprim manifestația. Am cercat mai întâiu să convingem pe studenți, dar' n'am isbutit. Faptul că trenul a întârziat în drum, din cauză că în adevăr s'a stricat mașina, nu schimbă lucrul. Lumina electrică a fost stinsă, din ordinul primarului, pentru-că speram, că pe întunec studenții nu vor mai persista să manifesteze. La statuă un inspector de poliție li-a spus că este oprită manifestația și cu toate acestea studenții au manifestat și au atacat poliția. Pe urmă un agent a strigat că studenții transilvăneni sunt închiși la poliție, după care studenții s'au dus la prefecură și au voit să iie cu asalt localul poliției. În situația aceasta poliția a fost silită să se apere.

În restul discursului său dl Tache Ionescu a atacat partidul național-liberal, zicând că agenții acestuia au pus manifestația cu scop politic la cale, după-cum liberalii totdeauna abuzează de tinerime spre scopuri politice și o demoralizează și îi înveninează astfel sentimentele.

Dl B. St. Delavrancea replicând, zice că ministrul n'a răspuns la interpeleția dlui Grădișteanu, care nu este om de partid, ci ca de obicei rămâne alături de chestie și se năpustește asupra partidului liberal. Ca în toate și în afacerea dela 14 Sept. guvernul caută agenți colectivști, dar' ca totdeauna nici acum n'a isbutit să prindă nici unul. Și de ce sunt eără liberalii de vină? Ei au făcut congresul? Ei au adus pe studenți, le-au dat bilete de drum și bancheturi? Nu, guvernul a făcut aceasta, ear' mai pe urmă i'a luat la ghionțuri cu poliția și armata. Ear' aceasta dintr-o specială politică de duplicitate, care voește să facă și Ungurilor pe voe și să ne strice nici cu țeara. Zice ministrul, că un agent colectivist a strigat că studenții transilvăneni sunt arestați la poliție? Bine, dar' atunci pentru-ce n'ați prins

și n'ați pedepsit pe acel agent? Mai ziceți, că studenții au voit să iie cu asalt localul poliției? N'ați dovedit-o nici aceasta, dar' în schimb sute de oameni au dovedit, ceea-ce au văzut cu ochii, că poliția a închis strada dinaintea prefecurii cu căruțe răsturnate, va să zică a făcut baricade, de care studenții s'au oprit și au fost apoi atacați cu baioneta.

Nu asta e vorba, că liberalii ar fi pus lucrul la cale. Vorba e, că studenții înțeleg chestia națională, ear' guvernul nu o înțelege.

Eată cauza din 14 Sept. Pe urmă dl Delavrancea respinge ca nedovedită și nedemnă calumnia, că partidul liberal ar corupe tinerimea. D-sa zice că nu prin vorbe se poate corupe o tinerime, ci prin fapte și prin viață imorală. Ear' dacă e vorba de viață imorală, uite-se dl ministru la trecutul său și la întreaga banca ministerială.

Dl N. Filipescu, primarul capitalei constată, că d-sa a dat ordin să se stingă lumina electrică, pentru-că prin aceasta a voit să deie un semn curioșilor, care de obicei se aglomerează la asemenea ocazii, că n'au ce căuta pe acolo, pentru-că s'au cadă oameni nevinovați jertfă manifestației. Mai departe zice, că poate cita un instigator liberal, care a fost prins în noaptea de 14 Septembrie și arestat chiar pentru-că a instigat publicul contra poliției în dubla sa calitate de student și redactor liberal. Acesta este dl C. Colescu. Pe urmă susține, că poliția a oprit din vreme manifestația, dar' studenții au desconsiderat ordinul de oprire, au spart cordonul de sergenți și pe urmă au atacat poliția, care n'a făcut altceva decât s'a apărut.

Mai departe dl Filipescu zice, că chiar în interesul cauzei naționale manifestația trebuia oprită, pentru-că chestia națională mai bine este servită pe cale constituțională. Pe urmă erau studenții de peste munți la mijloc, care sunt supuși străini. Și nu folosia nimic chestiei naționale, dacă aceștia se prezentau ca părtași la o manifestație irredentistă. În special ce căutau acolo Bucoveninii. Dar' peste tot Românii subjugăți protestează contra irredentismului și se feresc de el. În fine erau intrunite delegațiile. Dl Kálnoky tocmai susținea contra șovinistilor unguri o luptă care nu ne era nefavorabilă. Nouă ne-a părut bine de cele întâmplate în delegațiunea Ungariei și am crezut că este datorința noastră să dăm sprigin dlui Kálnoky ear' nu Ungurilor. Dl Filipescu încheie cu o reminiscență istorică. La 1854 spiritele erau foarte agitate în Piemont. De aceea guvernul piemontez era adese-ori silit să păsească cu energie contra instigatorilor, pentru a susține ordinea publică. Din acest motiv o ceată de demagogi i'au atacat locuința și i'au spart ferestrele numindu-l tradator. Acest „tradator“ a fost — Cavour, cel-ce cățiva ani după aceea a făcut unitatea Italiei. Această poveste, pe care dl Filipescu a citat-o spre a mângâia guvernul care-l susține, a fost însă la moment urmată de declarația, că d-sa nu voește ca ea să fie luată în înțeles irredentist.

La sfârșit dl Tache Ionescu mai replică odată, susținând, în meritul afacerii, că nu este adevărat că poliția a făcut baricade la 14 Septembrie.

Din parlamentul maghiar.

Sedința dela 22 Februarie.

La ordinea zilei: discuția despre apropiată, adică despre articolul de lege, care cuprinde cifrele definitive ale bugetului, așa cum au fost stabilite în decursul desbaterilor întregului buget.

De privilegiul acesta se folosesc în fiecare an deputații și guvernul pentru a-și expune vederile, așa și acum.

După referent, primul vorbește:

Apponyi, care mai întâiu descrie unele neajunsuri sociale, nemulțumirea și frământarea claselor nevoiașе tocmai în ținuturile cele mai îmbelșugate de natură. Pe lângă aceasta se face atac la integritatea naționalităților, care devin tot mai accentuate; ear' ca culmea destrăbălării, vedem înaintea noastră o serie întreagă de simptome despre pacea confesională turburată, despre unitatea națională sguđuită.

„În privința chestiunii naționalităților ministrul-president a ocupat fotoliul cu oarecare reputație stabilă de mai nainte. Nu aș putea afirma, că aprob politica urmată de actualul ministru-president în cercul său de activitate de mai nainte cât privește metoda și mijloacele de care s'a slugit. Dar' s'a întâmplat și dlui ministru-president un lucru

pentru care se găsec exemple în istorie pe toate terenele activității publice; s'ar putea adevăc cunoscutul proverb nemțesc: „Es wächst der Mensch mit seinen höheren Zielen“ traduce în terminologie politică așa: când omul are înaintea sa scopuri mai înalte, caută cu rîvnă a se îngrijii ca să nu rămână prea mult din vestea calităților sale cele bune (Risete la stînga). Cel dintăiu lucru ce ministrul-president a făcut în această privință este că și a dat silință a liniști pe toți aceia, care poate se tem de tendențele sale maghiaro-șoviniste, spunendu-le că tendențele acestea nu sînt așa de periculoase, precum se arătau până acum.

Olay Lajos: Asta a arătat-o deja la înmormîntarea lui Kossuth.

Apponyi: Prima manifestație a politicei naționalităților urmate de guvern este pactul încheiat cu Sașii....

Mai vorbește despre restabilirea păcii confesionale, dar' numai lucruri debitate de nenumărate ori.

La sfîrșitul sedinței s'a întâmplat un conflict (cel dintăiu) între presidential dietei și opoziție. După vîrbirea lui Ugron opoziția ceru o pauză de 5 minute; Szilágyi nu vol, ci dete cuvîntul contelui Bathányi. Toată stînga se scula și încep să facă șgomot, care devenia tot mai mare. Szilágyi suna cu clopoțelul, striga, dar' nu se auzia nimic din vorbele lui. Mai mulți deputați sînt chemați la ordine, dar' nime nu ține seamă de ceea-ce vine dela tribuna presidentialului. Scandalul crește; ține o jumătate de oră și peste, până se înțeleg gagiștii cu 8 florini pe zi cum să se deie 5 minute pauză.

La urma urmelor Szilágyi a încuviințat în mijlocul hohotelor opoziției.

Interpelearea dlui V. A. Urechia.

(Discurs rostit în ședința dela 28 Ianuarie a Senatului român.)

(Urmare.)

Dl V. A. Urechia: Eată dlor, cum procedează guvernul Ungariei pentru a viola secretul scrisorilor, garantat prin convențiunile postale.

Biurourile postale din toată Ungaria au primit ordin circular în Decembrie 1894, ordin cu deslegare, că de câte ori vor crede biurourile de nevoie să deschidă, să violeze secretul unei scrisori, atunci să cheme la biurou pe adresant, să-l provoace a deschide însuși scrisoarea în prezența șefului biuroului, a căpitanului, ori prefectului și respective a polițaiului; care scrisoare se va da adresantului numai în cas când autoritatea va crede că nu este pericol pentru Stat să fie dată; în caz contrar, scrisoarea va fi sequestrată și nu se va mai înapoia la urma sa. E adevărat că altă sancțiune imediată nu are circulara dlui Bella Lukács, sancțiunea acestei dispozițiuni, decât doar' confiscarea scrisorii. Dar' ce se întîmplă în cas când adresantul nu vrea să vină după provocare să asiste la violarea secretului scrisorii ce îi este adresată? Noi, senatorii nu vom pute fi puși în situațiune de a primi scrisori, cari deschise, se arete că avem relațiuni sufletești. (Haritate).

O voce: Se poate.

Dl V. A. Urechia: Eată un tînăr coleg, care protestează, dar' v'închipuiți pe guvernantii de acolo luând informațiuni de tot ce se petrece în familiile oamenilor și în sufletul lor, sub pretext că este acesta interesul statului ungar.

Vă voi spune un cas recent: un pacinic călugăr, archimandritul dela Bușteni, om liniștit care își vede de biserică, prins fiind de reumatism, s'a dus astă-vară la Mehadia unde Dr. Vuia l'a tratat și i'a dat o serie de povețe de ce să facă când va veni în țeară. Venind în țeară călugărul s'a simțit pare-se că nu-i merge bine și a adresat o scrisoare D-rului Vuia, ca să-i ceară o nouă rețetă. Cum sosește la Arad scrisoarea din Bușteni, dl Dr. Vuia este chemat la postă și întrebat cum poate să aibă corespondență cu Bușteni? Dr. Vuia întreabă și dînsul cu ce drept pot să-i deschidă scrisoarea: „Scrisoarea dela un client al meu? Cine v'authorizează să violezi secretul corespondenței și să mă obligați și pe mine a viola pe acela al profesiunii de medic? Clientul meu are drept să nu vrea să știe de ce boală pătimește. Scrisoarea a fost înapoiaată la urma ei, căci mi-se pare că dl Dr. Vuia a primit să o deschidă el înaintea comisiei ad-hoc!... Voci. (Bravo liberalism!).

Vedeți dar' dlor, că s'a dat de dl ministru Lukács o circulară de violare a secretului scrisorilor noastre, măcar că s'a stipulat în constituția noastră, că secretul scrisorilor este inviolabil.

Și numai un cas este?.

Casurile sînt multiple. La trebuință voi aduce și altele. Eată, dlor, am aci originalul unei chemări — ce se face lucru în regulă, cu citații!

„Dl cutare este provocat ca la era cutare să vină la biurou, să deschidă scrisoarea ce a sosit pe numele lui înaintea justiției, pentru-că altmîntrelea se restituie la urma ei“, ceea-ce nu se întîmplă totdeauna. Am originalul, pe care să-mi permită, dl ministru să i-l comunic, ca să vadă însuși asemenea nostimă citațiune cu pecetea biuroului unguresc, pusă de trei ori, și semnătura șefului biuroului postal.

Dl ministru de externe, Al. Lahovary: Sînt lucruri cu totul inutile.

Dl V. A. Urechia: Sînt convins, dle ministru, că cu tot temperamentul, care, recunosc că trebuie să-l puneti la vorbele d-voastre, ca guvernant, ca om diplomatic, nu veți pute să nu desaprobați asemenea fapături. Aveți de sigur o datorie de împlinit în fața unor asemenea călcări de convențiuni. N'am eu a vă spune ce să faceți, nu vă indic eu calea.

Permiteți însă ca eu, în libertatea mea de mișcare, să fiu mai verde, mai energic, decât d-voastră cu dnii guvernantii de dincolo, de cum nu puteți fi d-voastră după banca ministerială.

Eată citațiunea. O voiu ceti în traducere.

„Te provoc pe d-ta, ca astăzi la 3 ore și 30 minute să te prezenți la oficiul șefului poștei și telegrafului ca să primești o epistolă recomandată, sosită din Pitești.

„Te fac atent, că dacă nu te vei prezenta la timpul hotărît, epistola se va întoarce la locul predării, ca neîmmanuabilă“.

Dl ministru de externe Al. Lahovary: Cu cine s'a întîmplat aceasta?

Dl V. A. Urechia: Cu dl avocat Dr. G. Tripon.

Dl ministru de externe Al. Lahovary: Unde s'a întîmplat?

Dl V. A. Urechia: La Bistrița, în Decembrie 1894. Eată după „Tribuna“ scena urmată la biuroul șefului de postă.

(Oratorul cetește în „Tribuna“ casul cu dl Dr. Tripon și cel dela Abrud cu dl Dr. V. Fodor. — „Tribuna“ dela 6/18 Decembrie 1894. —

Cu asemenea procedări arbitrare, călcătoare convențiunilor postale, s'au născut multe procese din cauza nepredării scrisorilor la destinație, s'au lezat și se vor leza tot mai mult interesele materiale de tot felul a celor din România. Cred, dlor ministri, că casul dlui Tripon, Dr. Vuia și Fodor dela Abrud sînt suficiente.

Dacă m'am suit aici, v'am declarat din capul locului, că n'am făcut aceasta pentru a da mai mare solemnitate interpeleării mele; căci ea este întreagă în mintea fiecărui din d-voastră, și fiecare știți, că este o datorie a tuturor ca să cerem guvernului încetarea unor așa fapături.

Este datoria guvernului, ca să se pună capăt acestei barbarii — nu mă sfîșec s'o numesc așa, că așa este; — nu voi aduce mai multe exemple, deși a-și pute să le aduc multiple, pentru-că v'am spus, că n'am deplînatatea posesiunii vocii mele, și nici nu voesc să obosesc atențiunea d-voastre.

Așadar, dlor, pe lângă că în contra a ori-cărei dispozițiuni din convențiunea telegrafo-postală, se cere de biurourile postale ungurești, în conformitate negreșit cu circulara fostului ministru Béla Lukács, ca însuși adresantul să consimtă la violarea secretului scrisorii ce i-se adresează, și că chiar în casul de consimțire al adresantului în această violare, el poate fi în pozițiune de a nu primi scrisoarea; ear' în cas când nu primește violarea secretului scrisorii, ea se înapoiază, dacă se înapoiază la urma ei; pe când prin articolul 2 al convențiunii postale din Paris se stipulează că „guvernele contractante se îndatorază a lua toate dispozițiunile necesare pentru a asigura secretul corespondențelor și buna lor expedare“.

Apoi nu numai scrisorile nu mai ajung la destinația lor, dar' cunosc casuri când nici chiar mandatele postale nu mai merg la adresele lor.

Este aici în joc o adevărată chestiune financiară, ear' nu politică.

S'a trimis, dlor, la 21 Noemvrie trecut, dlui Pompeiu Marcu, cu mandat postal la Budapesta, cartutul al 4-lea, Kalaputza (ilăritate) nr. 20; s'au trimis 500 lei. Ei bine, dela 21 Noemvrie până astăzi nu s'au primit încă acești bani de adresant. Nu zic, lucrul se poate întîmpla.

Dl ministru de externe Al. Lahovary: Se aduc asemenea lucruri la tribună?

(Va urma.)

Subsidii.

Privitor la ajutoarele oferite din partea ministrului Lukács László, preoților gr-cat. din Munții-Apuseni, primim o lungă corespondență datată din Munții-Apuseni, din care extragem următoarele:

E semnificativ, că preotului din Roșia Ioan Maior i-se oferă suma cea mai mare

de 315 fl., deși dinul ceapă parohială e mai bună, care aduce la an 1000 fl. Mă părăs foarte rău dacă s'ar adevăra, că motivul acestui ofert e un ce detestabil din punct de vedere național românesc, cu atât mai virtuos, că despre dl Maior, Ungurii vorbesc ca despre o persoană grata. Și apoi chiar și dl Maior par-că se silește să încap în grație, când ca director de școală își discrețează școala sa confesională românească prin trimiterea fiului său la școala ungurească din Roșia, care este tot de aceeași categorie cu a părintelui Maior, decât că limba e ungurească.

Nu e vorba, dreptul de patronat e un ce însemnat, și în multe privințe binefăcător, numai cel-ce-l folosește să-l folosească ca bunăcredință și să nu-l condiționeze de pretențiuni, care te aduc în conflict cu biserica ta și cu simțămintele tale. Apoi în casul prezent bunăcredința patronului se definește bine prin proverbul: „Timeo Danaos et dona ferentes“. De aceea, preoții gr-cat. din protopopiatul Roșiei-montane, mai bine făceau să caute mijloace prin care să-și asigure independența, decât să ceară ajutoare dela ministrul răuvoitorii neamului românesc.

Altcum, se zice, că ministrul numai oferește, și-i stă în drept fiecărui să refuze.

Vom vedea ce vor face! Ortodoxul.

Dela Blaj.

Petrecere săsească în Blaj. — Străinii ne cutropesc — Românii indolenți.

Și adevăc, ce ne interesează pe noi Românii Blajeni, cum, și când își petrec Sașii dela. Nu mi-ași fi luat osteneala a scrie despre petrecerea lor, dacă nu-mi aduceam aminte de o observare din „Familia“ din anul 1877, când dl Iosif Vulcan, după ținerea „Asociațiunii transilvane“ aci, scria — văzînd în mulțirea la noi a străinilor și în special Jidanilor — scria, zic, aceste: Mai nainte c'adever se putea zice despre micul opid:

„Blaj, cuib de mălăiu

Pe picior de raiu“.

dar' astăzi se potrivește numai:

„Blaj, cuib de Jidani,

Pe picior de iad“.

Aceste s'au scris înainte de asta c' 18 ani.

Ear' astăzi?..

Între adevăr, dacă faci un înconjur prin orașelul nostru, te îngrozești de atîta străinătate ce s'a înlocuit aci în timpul din urmă.

Dintre 10 prăvălii ce le avem aci, sînt jidovești, 2 săsești, două românești și una mai nouă, ungurească. Afară de asta mai avem încă vre-o 6—7 depozite și cărcime, în care se vinde numai rachiu, și care, se înțelege, toate sînt în mâinile Jidanilor.

Toate prăvăliile străine poți zice că sînt în stare înfloritoare, ear' cele românești, par-că e făcutură, dau tot îndărăt. Se sparginesc Românii de minune! Dar' unde rămân mulțimea de meseriași străini, care trăiesc tot de pe spatele Românilor?

Să revin însă la petrecerea săsească, ce mai ales mi-a dat îndemn la aceasta corespondența.

Vă fac cunoscut, că în săptămîna trecută s'au distribuit pe aci niște invitări la un „Gemüthliche Abend“ ce se va ține Duminică în 17 Februarie n., și care invitări erau sub scrise de cătră „die Blasendorfer Deutschen“.

Trebuie să știți, că acesti „Nemți Blajeni“ formează o colonie săsească consistătoare din vre-o 10—12 familii, care trăiesc parte ca comercianți, parte, cei mai mulți, ca meseriași.

Pentru succesul amintitei petreceri de seară și-au oferit concursul lor cinci membri ai reuniunii de cîntări din Sibiu Liedertafel dimpreună cu dirigentul lor.

Cîntăreții au sosit aci Duminică cu trenul de amezai și au fost primiți cu destulă pompă din partea coloniei noastre săsești, în frunte cu subjelele din Blaj, asemenea Sasilor.

Programul cîntărilor conținea 14 puncte între care 8 quartete, 4 soluri, 1 duet și 1 piesă executată pe ocarină cu acompaniament pe pian.

Deși știu că Liedertafel-ul se numără între reuniunile cele bune de cîntări din Sibiu, cuîntutul ce a venit, trebuie să o spun n'a satisfăcut nici decum așteptărilor.

Cîntările frumoase, dar' vocile cît s' poate de obosite și indispuse. De altmîntrelea dînșii s'au scușat, că în preseara venirii lor la Blaj au participat la un bal în Sibiu și de aceea ar fi cam obosiți.

Ceea-ce deja dela început m'a făcut să mă abat dela obiectul corespondenței acestora a fost publicul ce am văzut că a luat parte la acea petrecere.

S'au prezentat vre-o 43 familii, dintre care 20 jidane, 12 ungurești și numai 9 săsești. Ori-și-cine își poate închipui, ce sună considerabilă a dat numai numărul membrilor celor 20 familii jidane! Era plină sala cu ei. Numărul membrilor din familiile maghiare e săsești, și în special al celor din urmă, și a este destul de mic. Astfel Ungurii

*) Într-o scrisoare publicată în „Gazeta Poporului“ dl Cesar Colescu desminte însă pe dl Filipescu declarînd, că nu este redactor, nu s'a gerat la nici o ocazie de student și la 14 Septembrie n'a avut nici o atîngere cu poliția, decum să fi fost arestat. Redacțiunea „Trib.“

Săși dispăreau cu totul față de majoritatea copleșitoare a Jidanilor.

Românii n-au luat parte decât vre-o 20 de persoane. Causa a fost, că în carnavalul acesta Sășii n-au luat parte la nici o petrecere românească; deasemenea nici Jidanii și Ungurii n-au prea participat. Aci însă s-au concentrat cu toții laolaltă.

Văzând atâția străini la un loc, trebuie să rămânem îngrijăți pentru viitor. Mai mult, este indignătoare nepăsarea Românilor noștri blăjeni față de înmulțirea continuă a străinilor.

Înainte cu vre-o 10 ani, Blajul avea cam la o mie de locuitori. Astăzi pot fi vre-o 13—14 sute de locuitori. Cine însă a contribuit la acest mic spor? Nu Românii, ci tot străinii și în special Jidanii.

Dacă lucrurile tot așa vor merge, apoi ajungem ca Românii să fim acți foarte sporadici, ear' străinii bine frumos ne vor lua peste picior după voia lor.

Și noi stăm nepăsători, cu brațele în sin. Nici că ne pasă.

Să nu fim oare în stare a ne aduna și-ururile și a ține piept față cu invasiunea periculoasă pentru noi?

Giovanni.

Semne de pace...

Sântem rugați să publicăm următoarele:

Ieri în 20 Februarie n. am fost citat eu și dl paroh din Băluțiu Demetriu Dragoș, pentru pretinsă agitare în contra naționalității maghiare, la judele investigator din Lăpușul-unguresc, unde judele investigator pe baza arătării gendarmeriei din loc, cu ocaziunea perchișiei domiciliare săvârșită astă vară, avu să pertracteze asupra „corpus delicti” lor confiscate dela noi, și ca să nu apară înaintea lumii și domni dela judecătoria, și gendarmerii din loc, că umblară „după potcoave de cai morți”, eată că la mine aflase „corpus delicti”, însă rîde, iubite cetitor! cu hohot!!! că ce mai „corpus delicti”: O copie de pe epistolă închisă — și nu deschisă — adresată iubitelui nostru martir Dr. Vasiliu Lucașcu, cu ocaziunea când anul trecut eșise din temniță, în care epistola accentuând între altele „Tu sînțițe mucenice! eșind din temniță, ești cu mult mai onorat, cu mult mai preamărit de toți” etc., zic domnii legiuitori că am lădat fapta unui agitator și astfel am comis delict.

Eu fîrește, la protocol am dat și referat, „că recunosc, că am lădat fapta în epistola din chestiune, dar nu a agitatorului, fără a bărbatului erudit și cinstit, care în temniță suferă pentru dreptate, și care se luptă pentru fericirea poporului român și a patriei comune”, pentru care laudă respective faptă, primesc răspunderea cu toate consecvențele ei; și cu acestea am finit ieri în Lăpușul-unguresc, o să mergem la pertractare par-mise și în Dej.

Eată *quod erat demonstrandum*: Uciți semne de pace...

Ce va fi, vom vedea.

„Dumnezeu cu noi și cu cauza noastră”.
Lăpușul-românesc, 21 Feb. 1895.

Ioșif Nemeș,
preot român.

Un mic răspuns.

„Un tribunist” (eu socot că e numai un fost „tribunist”, trecut prin metamorfoză despre care nici chiar în zoologie nu se pomeneste!) apără în organul casei Mocsonyi femeile române din Brașov, căror zice că li-s-a făcut nedreptate prin foia din nrul. 30 al „Tribunei”.

Serie anume (fostul „tribunist”):

„Cu o rătăcită accentuată printre șire propagă (corespondentul „Tribunei” adică) campania, — aruncând flacăra urei și a dușmăniei chiar între femei...”

Nu crede „tribunistul” mocsonyist că șede rău chiar și unui mocsonyist de baștină, să facă acuzație gravă numai pe baza „accentuării printre șire”. Dar aceasta-i un chip de a judeca obicinuț numai la Curtea cu jurații din Cluj!.. Și prin ce, „tribunistule” mocsonyist în foia cu pricina s-a „propagat” campania (știm că numai ideile, principiile se propagă; campania se pornește, crește ori slăbește)? prin cari anume șire am „aruncat”(?) flacăra urei și a dușmăniei între femei?”

Dar cele scrise privitoare la relațiile sociale din Brașov mi-le-a spus, cu multă durere, o damă distinsă din Brașov. Și încă nici nu am scris tot ce mi-s-a spus!.. Dacă „tribunistul” mocsonyist nu le cunoaște, asta arată că s-a molipsit de boala „tainicej redacție”, care nu știe nici ea despre multe lucruri ce se petrec în Brașov...

Mai scrie „tribunistul” „Dreptății”:

„Din fericire putem constata, că informațiunile culese de corespondentul „Tribunei” nu sînt exacte”.

Bar' cu două săptămîni mai la vale: „Este regretabil, că ești de aia (vocal tribunist de când a trecut prin metamorfoză schimbă noțiunile)” se expun atât de obiectiv publicității...

Încolo toate laudele — privitoare la mișcările mai nou sociale — ce aduce dămlelor din Brașov, departe de a nu le recunoaște dar' au fost zise demult în „Tribuna”. Subsemnatul corespondent el însuși le-a scris nu odată!

Tot așa eu, actual tribunist (și sper, voui căuta chiar, să păstrez totdeauna acest titlu) voui fi cel puțin atât de fericit ca fostul „tribunist”, dacă „tot de aici (din Brașov!) se va porni calea de lumină pentru un viitor mai fericit al neamului nostru”...

Am scris corespondența mea, nu pentru a stica buna înțelegere, ci drept avis celor cari vor să strice ei solidaritatea.

Responsul din „Dreptatea” este cea mai luminoasă dovadă, că avusl a avut efect.

L.

CRONICĂ

Sibiu, 25 Februarie n.

Pentru scumpii întemnițați. Ni-se scrie: În cetatea Bistrița mai multe fiece-femei brave ale vrednicului popor român bistrițan, încă au lăsat a servi în biserica română de aici slujbe pentru toți iubii noștri întemnițați. Eată numele acestor femei: Maria lui Pavel Bucur, Raveca lui Ioan Tîrnovean, Fira lui Vasile Bugnar, Anuca lui Ioan Bugnar, Dochia (Doca) lui Ioan Odoheian, Florica lui Mitru Prizlopian, Maria lui George Solovestru, Gafta lui Pavel Căilean. Aceste 8 femei au dat slujbe consecutive, dar toate au mers la fiecare slujbă. La a cincia slujbă prinzînd vestea poporului, că se servește pentru martiri în biserici, din fiecare casă de Român din Bistrița a luat parte câte un membru, cel puțin, la acea rugăciune. Ca un exemplu frumos, de înaltă legătură sufletească între martirii noștri și poporul nostru român din Bistrița, vă rog a publica aceasta spre mângăierea iubitelor noștri martiri, și spre onoarea poporului și femeilor române.

G.

Prigoniri. Ni-se scrie, că dl inv. Nicolae Boscan din Bodești (cott. Arad) e tras în cercetare disciplinară pentru-că a participat la adunarea din Sibiu. Si anume comitele-suprem al comitatului Arad prin rescriptul seu a pofit pe Preasfinția Sa dl episcop, să introducă cercetare disciplinară contra numitului învătător, pentru-că „precum i-s-a raportat, a părăsit școala 5—6 zile, să participe la adunarea de altcum oprită prin rescript ministerial, ce s-a ținut în Sibiu”. Despre rezultat vă voui încoștința.

Un Român.

Fiitorul episcop al Lugojului. „Unirea” scrie: Încă nici nu a ajuns scaunul acesta se fie vacant în toată privința, — mai restă adică preconisarea fostului episcop de Lugoj de metropolit de Alba-Iulia, — și se încep combinatele referitoare la umplerea aceluia scaun episcopesc, și încă din parte oficială. Lucrul se pare deci a fi serios. Semioficiosul „Magyar Értseit” aduce adică știrea, că mandatul de deputat al cercului Ceica va deveni disponibil, deoarece ce deputatul actual al acestui cerc, dl Silviu Rezei, în scurtă vreme va avea să fie numit episcop de Lugoj. Ne pare bine, că părintescul nostru guvern se îngrijește cu atîta rîvnă și grabă de vedușita diecesă a Lugojului și nu o lasă trei ani în vedușie, pre cum a făcut cu archidieceșă. Îi dăm însă sfatul, că pe seama dieceșei să nu cerce mire prin buștel parlamentului din Budapesta și să nu-și pună ochii pe un bărbat, căruia din trei recerînțe la demnitatea episcopescă îi lipsesc patru. Ori-ce ar planul părintescul guvern cu privire la umplerea scaunului episcopesc de Lugoj, noi sântem pe deplin convinși, că alte cercuri hotărîtoare în chestiunea restaurării acestui scaun episcopesc, au înaintea ochilor binele bisericii și credincioșilor, eară nu serviciile, cari le-a prestat ori le va presta unul ori altul, guvernelor liberale și șoviniste.

*

Producțiune literară în Mediaș.

În 22 Ianuarie a. c. v. s'a arangiat la îndemnul prea onoratului domn protopresbiter al Mediașului Romul Mircea, o producțiune școlară împreună cu joc, de tinerimea școlară dela școala gr.-ort. română din Mediaș, sub conducerea dlui învătător Filon Necșu, cu scopul de a se înființa din venitul curat o bibliotecă școlară. Cu regret trebuie să amin-tesc, că inteligența noastră atît din Mediaș (onoare excepțiunilor prea stimatelor d-ne: Roman, Moldovan și Pușcariu) cât și din giur numai în număr foarte neînsemnat au participat. Poporul însă, a alergat cu mult dor înănt sala școlii era îndesuită de public. Punctul prim, piesa: „Sezătoarea la țară”, a succes pe deplin. Tot asemenea și piesa „Cinel-cinel”, predată din partea tinerimii țerenești. Nu mai puțin a rămas încântat publicul și de cîntarea „Să trîdească”, executată în două voci din partea elevelor școliei. „Vrăjitoarea” a fost deasemenea foarte bine declamată de un elev al școliei. Merită deci dl învătător F. Necșu și pe această cale recunoștință pentru zelul d-sale frumos. Fiindu-se producțiunea a urmat jocul, care a durat până în zori. S'au jucat și jocurile naționale „Călușul” și „Bătuta”. Ca podoaă a petrecerii au servit și costumul național românesc. Între care s'au distins gentila domnișoară Eugenia M. Mircea și prea stimata doamnă Paracheța Mircea. La 12 ore a urmat o masă comună foarte animată atît cu cîntări naționale cât și cu

baste. Printre aceștia amintesc pe-al domnului protopresbiter R. Mircea despre „tălmășirea bibliotecilor școlare”, al părintelui Domșa din școala mare despre „schemata numitorilor poporului” și alții despre „martirii națiunii române.”

P.

Prelegere publică. Ieri, Duminică în 24 Februarie am avut plăcerea să ascultăm conferența d-soarei Lucreția Popescu asupra „rolului femeii în societate”. Conferențiera a stăruit mai cu seamă asupra rolului în viața publică a societății și a ilustrat feluritele epoce prin scoaterea la iveală a unor figuri de femei mari. Pentru prezent, conferențiera a stabilit un contrast între viața femeii americane și a celei turce; la mijlocul acestor antipode femei a plasat un ideal, pe care l-a zugrăvit cu cuvintele d-nei Girardin. Am lăudat sinceritatea cu care d-soara Popescu a vorbit atît de deschis despre o chestie delicată și pentru conferențieră și pentru auditorul seu, compus mai ales din femei și d-soare. Vorba deschisă e de lipsă ori-unde se caută căi nouă pentru activitatea femeilor. S'a accentuat des și mișcarea feministă din România.

*

Construirea unei gări noue în București. „Voinea Națională” scrie: Ieri s'a distribuit deputaților proiectul de lege prin care se declară de utilitate publică construcțiunea unei gări în partea de Răsărit a capitalei, la Obor, și legarea ei cu liniile în exploatare prin gara Pantelimon. Pentru construcțiunea acestei gări se deschide ministrului de lucrări publice un credit extraordinar de 3 milioane lei. Această sumă se descompune astfel: Terasamente 200.000 lei, lucrări de artă 130.000 lei, apărări și consolidări 18.000 lei, clădiri 620.000 lei, material de cale 450.000 lei, posa și balastare 550.000 lei, lucrări necesare 150.000 lei, alimentațiuni 70.000 lei, lucrări mărunt 123.000 lei, personal 137.000 lei, cheltueli generale 70.000 lei, exproprieri 1.000.000 lei, fond de rulement 40.178.60 lei, diverse cheltueli neprevăzute 41.821.60 lei. După-cum se afirmă în expunerea de motive, care însoțesc acest proiect de lege, studiile pentru construirea gării în chestiune, precum și celea pentru legarea ei, cu liniile în exploatare, ar fi complet terminate și proiectele formate. Gara se va așeza la spatele grădinei Eliade, în axa prelungită a Bulevardului Ferdinand, și se va lega cu liniile în exploatare prin gara Pantelimon, printr-o linie a cărei lungime totală, între axele acestor gări, va fi aproximativ de 6700 metri. Toate bune, chestiunea însă este: când proiectul în chestiune va deveni un fapt împlinit, ori el este numai o reclamă electorală?

*

Manevrele cele mari, la care va participa și Maiestatea Sa, în estan se vor ține în părțile Hunedoarei.

*

Necrolog. Ni-se anunță moartea lui Iulianei Costea n. Covaci, întemnițată după un morb scurt și greu, în 18 Februarie a. c. la 9 ore seara. Immormentarea s'a făcut în cimitirul comun gr.-cat. din Blaj, Mercuri în 20 l. c. la 2 ore d. am. O deplâng numeroase rudenii. Blaj, 20 Februarie 1895.

*

Rectificare. Într-o notiță din nr. 32 al ziarului nostru s'a publicat că dl Teodor Bordan s'a logodit cu d-soara Victoria Petrică. Dl T. A. Bordan, care e teolog de anul al III-lea în seminarul din Blaj, și prin urmare îl este oprit chiar și prin canoanele bisericești să se logodească, desminte această știre ca neîntemeiată.

— Într-o notiță cu titlul „Păstorul sufleteș” al Uioarei din numărul nostru s'a strecurat o eroare, scriinduse 18 credincioși în loc de 218.

*

Încă un Dreyfus. Din Paris se depeșează că au prins earăși pe un căpitan dela artilerie care ar fi săvîrșit o tradare asemenea căpitanului Dreyfus. Această știre a strînit mare senzație.

Din public.)*

Convocare.

Reuniunea cercuală a învătătorilor gr.-ort. români din inspectoratul Șiriei își va ține ședința în M u s c a la 28 Febr. 12 Mart. 1895 în școala noastră de acolo pe lungă următorul

Program:

Înainte de amezi:

1. Participare în corpore la chemarea Duhului sfînt ce se va ține în biserica din Musca, dimineața la 8 ore.
2. Participare la prelegerea practică ținută de învătătorul de acolo Aureliu I. Muntean.
3. Reflexiuni asupra prelegerii ținute.
4. Presentarea operatorilor din „Învățămîntul intuitiv cu cetitul, scrisul și caligrafia” și alegerea unei comisii pentru censurarea acestor operate.

După amezi:

5. Raportul cassarului, bibliotecarului și al controlorului.
 6. Citirea hîrtiei biroului central de sub nr. 124 din 1894.
 7. Propuneri și interpelări.
 8. Stăvirea locului a adunării viitoare.
- Șiria, la 16 Februarie n. 1895.
- Alexiu Dobos, Iuliu Groșorean,
president. notar.

Pentru cele cuprinse în rubrica această redacțiua na primește răspunderea

Bibliografie.

Se află de vînzare la „Institutul Tipografic”:

„Idile și balade” de G. Coșbuc, marele nostru poet.

Prețul unui volum fl. 1.65.

Se află de vînzare la Institutul Tipografic: „Ghiveciu” de Dr. Urechid.

La Institutul Tipografic, Sibiu se află de vînzare:

Nuvele, de Russu Șirianu. Prețul unui volum este 1 fl.

A apărut în editura librăriei Carol Müller:

Poesii de Ioan N. Roman, un elegant volum de 230 de pagini și se află de vînzare la Institutul Tipografic (Sibiu) cu prețul de fl. 1.25.

A apărut:

„Lumina Asiei sau marea remunțare” de Edvin Arnold, tradt. din englezește de Grigore Goilav, senator.

A apărut:

„Datorințe și drepturi”. Constituțiunea civilă și bisericească. Manual pentru școale poporane, de Dr. George Popa Edițiunea II.

La librăria „Institutului Tipografic” din Sibiu se află următoarele cărți:

„Starostele”, de Pop Reteganul	— 25
„Istoria Românilor sub Mihai-Vodă-Viteazul”, de Nicolae Bălcescu	2.20
„Memorii din timpul războiului”, de Georgescu	— 88
„Higiena română”, de Dr. Leo Murășianu	1. —
„Copii de pe natură”, de Negruzzi	1.65
„Poesii”, de Negruzzi	1.10
„Teatru”, de Negruzzi. 3 Vol.	8.25
„Pui de lei”, de Nenitescu	1.10
„Literatura popor. română”, de Gaster	2.75
„Să auzim, toate”	— 25
„Scrisorile părinților apostolești”, de Dr. Iuliu Olariu	— 75
„Ode”, „Epode”, „Carmen Izvoade”, de Demetrescu	4.40
„Introducere în Cărțile Testamentului vechiu și nou”, de Dr. Iuliu Olariu	2.50
„Memorial”, Archiep. și Metropolit Andrei baron de Șaguna, de Nicolae Popa	fl. 1.30
„Bate la ușă”, de Carmen Sylva	1.10
„Doina”, conf. ținută la ateneul din Bărlad, de Măndrescu	— 28
„Homo-Sum”, roman de Ebers	1. —
„Critice” 1867—1892, de Maiorescu. Vol. I și II. 2 fl. 20 cr.	4.40
„Povestile Bănatului”, de Căntana	— 30
„Studii Critice”, de Ghera. Vol. I și II. 2 fl. 20 cr.	4.40
„Din Moldova”, schițe de Kotzebue	1.10
„Floarea din Firenze”, de Livescu	— 55
„Cersitorul”, dramă în 2 acte de Livescu	— 55
„Poesii”, de Macedonski	2.20
„Elemente ungurești în limba română”, de Măndrescu	1.50
„Trăvnițe”, 10 piese Slovești. Vol. I și II. 1 fl. 50 cr.	3. —
„Introducere la psihofisică”, de Mihailescu	1.90
„Saeculare”, de Ollanescu	3.30
„Merinde dela școală”, de Popa	— 60
„Despre influența impregiurării”, de Panaite Zosin	— 55
„Trandafiri și vioarele”, de Pop-Reteganul	— 50
„Povestiri”, alese și întocmite de Petra Petrescu	— 75

Călimdarul zilei.

14/26 Februarie 1895.

Inlian: Cuv. Păr. Axentie.

Gregorian: Alexandra.

Soarele: răsare 6.53 apune 5.36 m.

Buletin meteorologic.

Sibiu, 25 Februarie n. 12 ore dimineața.

Presiunea atmosferică în mm. (Mediul lunar 127.1)	Diferența din presiun	Temperatura după Celsius	Maximul și minimul de temperatură	Direcțiua vîntului
723.5	— 1.2	— 12.9	+ 0.2 — 12.9	80

Din țeară 24 Februarie n. 7 ore dimineața.

Stațiunile	Presiun. atmosferică în mm.	Temperatura Celsius	Vîntul direcțiua	forța
Budapesta	759	— 6.8	V	1
Sătmăr	760	— 8.1	SO	—
Cluj	756	— 4.2	V	—
Orșova	763	— 2.0	V	3
Arad	760	— 1.7	O	1
Panciova	760	— 5.8	NV	4

Bursa de mărfuri din Budapesta dela 23 Feb. n. 1895.

Sămînțe		Qualitatea per Hect.	Prețul per 100 chilogr.		Qualitatea per Hect.	Prețul per 100 chilo	
			dela	pănă		dela	pănă
Grâu							
Bănățenesc nou		75			76		
Grâu dela Tisa		75			76		
Grâu „ Pesta ”		75			76		
Grâu de Alba-Reg.		75			76		
„ „ Bacica ”		75			76		
Grâu ung. de Nord		75			76		
Sămînțe, vechi ori noue		Soiul	Qualitatea per Hect.		Prețul per 100 chilogr.		
			dela	pănă	dela	pănă	
Săcară			70—72	5.40	5.45		
Orz		de nutreț	60—62	6. —	6.35		
„		de vîinare	62—64	6.40	6.50		
„		de bere	65—66	7.20	8.20		
Ovăs		—	39—41	5.90	6.30		
Cucuruz (porumb)		bănăț.	75	6.05	6.11		
„		dealtsoiul	75	—	—		
Meiu		—	—	6.20	6.80		
Hrișcă		—	—	—	—		
Mărci pe termen.	Grâu	Sept.-Oct. Mart.-Apr. Maiu-Iun. Iulie-Aug. Mart.-Apr. Oct.	Quali- tatea per 100 chilogr.	6.94 6.51 6.22 6.05	Prețul per 100 chilogr.	6.96 6.56 6.24 6.07	
Produce diverse		Soiul	Cursul				
			dela	pănă			
Prețuri pe 100 ellograme.	Sēm. de trif.	Lucernă ungurească	38.—	49.—			
	„	roșie	5.—	6.—			
	Oleu de rap.	rafinat					
	Uns. de porc	dela Pesta	49.—	50.—			
	„	dela țeară					
	Slămină	avintată	42.—	42. 0			
	„	afumată	48.—	49.—			
	Sēu	—					
	Prune	—					
	Lictar	slavon, nou	16.—	17.—			
	„	bănățenesc	14.—	14. 0			
	Miere	brută					
	„	galbină străcurată					
	Ceară	de Rosenau					
	Spirit	brut					
„	Drojdințe de spirit						

Cursul pieții din Sibiu.

Din 24 Februarie n. 1895.

Hărtie-monetă română	Cump. 9.72	vînd. 9.76
Lire turcești	11.—	11.10
Imperiali	—	—
Ruble rusești	1.80	1.82

Bursa din Budapesta.

Din 23 Februarie n. 1895.

Renta de aur ung. 6%	—	—
----------------------	---	---

„SILVANIA“, institut de credit și economii.

Convocare.

Domnii acționari ai institutului de credit și de economii „Silvania“, societate pe acțiuni în virtutea §-lui 29 din statute se invită la a

VII-a adunare generală ordinară,

care se va ține în Șimleul-Silvaniei la 25 Martie 1895 st. n. înainte de amiază la 10 oare în localitatea institutului.

Obiectele puse la ordinea zilei sunt:

1. Raportul anual al direcțiunii.
2. Raportul comitetului de revisiune asupra contului anual, al bilanțului și al propunerilor pentru împărțirea profitului.
3. Stabilirea bilanțului anual și fixarea dividendelor.
4. Determinarea scopului, spre care este a se întrebuința suma provăzută în §-ul 99 p. f.
5. Fixarea prețului marcelor de prezență.
6. Eventuale propuneri din partea direcțiunii.
7. Exmiterea alor 3 membri pentru verificarea procesului verbal.

Se atrage atențiunea domnilor acționari la dispozițiunea §-lui 23 din statute, în sensul căruia „la adunarea generală au vot numai acei acționari, care cu cel puțin jumătate de an mai înainte sunt trecuți în registrul acționarilor și ca atari cel puțin cu o zi înainte de adunarea generală la direcțiunea institutului sau la locuri desemnate prin direcțiune au depus acțiunile sale eventual și documentele de plenipotență. Acțiunile depuse în locuri desemnate prin direcțiune se vor lua în considerare numai încât reversul despre depunerea aceluia cu o zi mai înainte de adunarea generală s'au depus la direcțiunea institutului“.

Se notifică a) că acționarii, care subscriind acțiuni din emisiunea II. prețul aceluia până la 31 Decembrie 1894, l-au plătit întreg, încă au vot la adunarea generală sub condițiunile specificate în §-ul 38.

b) ca pentru depunerea, respective primirea acțiunilor și a documentelor de plenipotență pentru acest an s'au desemnat, respective au fost rugați, institutele „Albina“ în Sibiu, „Someșiana“ în Dej, „Timișiana“ în Timișoara, Capitolul gr-cat. român din Oradea-mare și dñii Dr. Ioan Nichita în Zelău, Vasiliu Patcasiu în Hotoan și Florian Cocian în Cehul-Silvaniei.

Acțiunile, documentele de plenipotență și reversalele despre depunerea acțiunilor la locurile mai sus desemnate sunt a se prezenta la institut până la 24 Martie st. n. 4 oare după amiază.

Șimleul-Silvaniei, în 5 Februarie 1895.

Direcțiunea institutului.

Contul bilanțului:

Active:		Pasive:	
Capital social, rate restante	5405 49	Capital social, 3000 acțiuni à 50 fl.	150000 —
Casa în numerar	2355 18	Fondul de rezervă	35236 80
Cambii de bancă escomptate	609060 86	Fondul de pensiune	2981 95
Imprumuturi ipotecare	78826 04	Fondul cultural	728 20
Imprumuturi pe obligațiuni	32332 52	Depuneri spre fructificare	324060 65
Imprumuturi pe amanete	1422 —	Cambii de bancă reescomptate	273464 77
Cont curent	63473 93	Interese transitoare anticipate	10825 03
Efecte	2168 91	Cont curent	2500 —
Realități	22718 30	Dividende neridicate	366 —
Bon în Giro-Cont și la alte bănci	1667 30	Diverse conturi creditoare	1872 23
Mobilier	917 60	Profitul curat	23723 50
„ după amort. de 10% „	91 75		
Interese de reescompt anticipate	2374 37		
Diverse conturi debitoare	2628 48		
	825259 13		825259 13

Contul profitului și perderilor:

Eșite:		Întrate:	
Interese pentru depuneri spre fructificare	17135.—	Interese dela cambii de banca escomptate	82623.22
Interese pentru fondul de rezervă	991.40	Interese dela credite ipotec.	5657.47
Interese pentru fondul de pens.	114.68	Interese dela credite pe obligațiuni	3185.39
Interese pentru fondul cultural	28.—	Interese dela cred. amanetari	134.83
Spese salare și mărci de prezență	6131.—	Interese dela cred. cont curent	4156.88
Spese tipărituri, porto, luminat și alte spese	8474.51	Interese dela credite efecte	104.41
Dare directă	3342.90	Provisiune	6442 28
Dare după interesele la dep.	961.05	Chiria	620 80
Percepțiuni	136 43	Diverse	3204 14
Amortisare din mobilier	91 75		
Profit curat	23723 50		
	56129 42		56129 42

Șimleul-Silvaniei, la 31 Decembrie 1894.

Andrieu Cosma m. p.,
director executiv.

Ioan P. Lazar m. p.,
prim-comptabil.

Membrii direcțiunii:

I. Angyal m. p.,
v.-preș.

Dr. Ioan Nichita m. p. Artemiu Sarkady m. p. Danil Delei m. p. Aug. Vicasiu m. p.
Vasiliu Patcasiu m. p. Teodor Popu m. p. Fl. Marcusiu m. p. Aug. Marcusiu m. p.

Acest bilanț, confruntându-se cu registrele principale și auxiliare s'a aflat în toată ordinea și exact.

Șimleul-Silvaniei, 5 Februarie 1895.

Membrii comitetului de revisiune:

Alexandru Sima m. p. Alimply Barboloviciu m. p. Dr. Cassiu Maniu m. p.

Salon de pianuri și atelier de reparaturi

F. A. KAUFFMANN,

Piața mică nr. 13. Sibiu, Piața mică nr. 13.

Măritu-mi depositul meu de pianuri și armoniuri încât se pot „satisfice toate așteptările publicului mare“, îmi permit cu respect invitarea, de a-mi cerceta cât mai des depositul meu. Condiții avantajoase de vânzare asigurate; garanția se înțelege de sine și sper că-mi voi asigura în măsură tot mai mare mulțumirea și încrederea onorabilului public. Instrumentele usate le schimb sau le cumpăr.

Institut Tipografic T. Liviu Albini.

La „Institutul Tipografic“ în Sibiu se află de vânzare:

Portretul domnului
Dr. IOAN RAȚIU.
Cu 50 cr.

Portretul domnului
Dr. V. LUCACIU.
În mărime de 38×28 cm.
Cu 50 cr.

TABLOUL
Deputațiunii române la Viena.
Cu 2 fl.

TABLOUL
„CONFERENȚEI NAȚIONALE“.
În mărime 33×50 cm.
Cu preț de fl. 1.60, ear' cu trimiterea prin postă fl. 1.70.

Tabloul condamnaților
în
PROCESUL MEMORANDULUI.
Cu 3 fl.

Tabloul apărătorilor.
Cu 3 fl.

TABLOUL
BIUROULUI DE PRESĂ.
Cu 3 fl.

Institutul Tipografic în Sibiu
Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

1. **Pădureanca.** Novă de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu preț redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. **Fata Stolerului** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. **Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. **Pipăruș Pătru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. **Păcală și tândală.** Anecdote de Silvestru Moldovan. Preț unu exemplar 3 cr. sau 6 bani.
6. **Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. **Teiu legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. **Colăcăritul.** Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. **Fieca a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. **Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
11. **Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. **Îndărătnicul.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. **Blăstēm de mamă.** Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. **Bunica** de Bojena Němcová, tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarník. Un exemplar cu preț redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
15. **Vlad și Catrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. **Din bătrâni.** Ghiciri, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. **Pe pământul Turcului** de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. **Căldărșu cu trei picioare.** Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. **Cenușotoa.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. **Un pețitor îndărătnic.** Novă de Björnsterne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. **Prietenul meu Văntură-Teară.** Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. **Soapărătoreea.** Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. **Fata Craiului din cetini.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. **Strigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. **Draga mamei.** Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
26. **Taina unei vieți.** De Björnsterne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. **Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. **Păcală în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. **Sgârșitul.** Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. **Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. **Nuscu-împărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. **Dina-împărăteasă și peana aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. **Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. **Spice de aur.** Culese de dascăl Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. **Un idil în Roșeni.** Novă de Bre Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. **Baba Iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. **Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. **Dina mărgărelelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 24 bani.
39. **Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. **O partidă în patru.** De Anton Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. **Posacul bun de inimă.** Comedie în acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. **Croitorul și cei trei feoiuri.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 30 bani.
43. **Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. **Rusalin păcurarul.** Poveste de Nicolae Trimbișoni. Un exemplar 20 cr. sau 44 bani.
45. **Roma învină.** Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de L. Caragiale. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. **Clara Milici.** Novă de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Enea Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 90 bani.
47. **O sută de ani.** De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste to vândătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Pentru tipar responsabil Iosif Marschall.

Tocmai a apărut și se află de vânzare la librăria Institutului Tipografic în Sibiu:

CEȘTIUNEA NAȚIONALITĂȚILOR
ȘI
MODURILE SOLUȚIUNII SALE
ÎN
UNGARIA
DE
AUREL C. POPOVICI.
Prețul 50 cr. v. a.
cu trimitere postală 55 cr. v. a.

A eșit de sub tipar:

HOMO SUM.

ROMAN

DE

GEORGE EBERS.

Prețul 1 fl. sau 2 lei 50 bani.

Institutul Tipografic în Sibiu.